

Có một người đi qua hoa cúc
Có hai người đi qua hoa cúc
Bỏ lại sau lưng cả tuổi thơ mình...

1.

Trước nhà bà nội tôi có một cây bàng cao thật cao. Mỗi lần về thăm nội, khi chiếc xe gobel của ba tôi ngoặt quanh cái giếng đá đầu làng, bao giờ tôi cũng nhấp nhòm ở yên sau và hồi hộp ngược mắt trông lên. So với dãy hàng rào dâm bụt của những ngôi nhà nằm dọc hai bên con đường đá sỏi, kể cả ngọn sầu đông và cây sứ trắng toả hương thơm nức mũi trước sân nhà bà tôi lúc nào cũng vươn cao sừng sững. Khi nhìn lên, hề thấy tán bàng xanh um kia hiện ra trong tầm mắt như một chấm đen mỗi lúc một lớn dần, tôi biết ngay đã sắp đến nhà bà. Và thế là tôi không nén nổi nụ cười sung sướng. Và cả e thẹn nữa, chẳng hiểu vì sao. Những lúc đó, bao giờ tôi cũng úp mặt vào lưng ba tôi để giấu đi nỗi xao xuyến của mình.

Cũng như vậy, trước ngõ nhà ông ngoại tôi là một hàng rào hoa giấy đỏ. Hoa không thắm, chỉ đỏ hồng. Vì trồng lâu năm nên cây uốn lượn chằng chịt, gốc nào gốc nấy to bằng bắp chân người. Hoa rục rĩ từng chùm, từng nhánh, phủ kín cả hai trụ cổng bằng đá ong lâu ngày lên rêu xanh mướt.

Quê nội tôi thuộc một làng miền núi. Quê ngoại tôi ở miệt đồng bằng. Nhà ông tôi ở cách đường quốc lộ non một cây số về phía biển. Nhưng vì không bị cây cối che khuất nên đứng trên đường người ta vẫn có thể trông thấy rõ mồn một vùng hoa đỏ ối dưới kia. Sau này, khi đã đi xa, mỗi lần về thăm ngoại, tôi ngồi trên xe đò băng qua cầu Cẩm Lễ, mắt nôn nao ngóng về phía biển, hề thấy hoa đỏ vẫy tay là biết đã tới nhà.